

χροιάν, ήθελε δ' είσθαι οἰκτρὸν νὰ συζητῇ τις θεωρητικῶς καὶ πολιτικῶς πρὸς πρόσωπα μὴ φέροντα οὐδὲ καν τὸν πίτλον τοῦ τιμίου ἀνδρός. Τὸ ζῆτημα κυρίως συντοταταιεῖς τὸ ἄν δι 'Υμετέρα Μεγαλειότης ὅχι πλέον ὡς Βασιλεὺς τῶν 'Ελλήνων, ἀλλ' ὡς ἐντιμος ἀνήρ, δύναται νὰ περιφρονῇ τοσοῦτον τοὺς κοινοὺς κανόνας τῆς ἡθικῆς, ώστε ν' ἀντιπροσωπεύηται ἐν τῇ Κυβερνήσει τοῦ Κράτους ὑπὸ προσώπων τοιούτων, οἵος ὁ Κουμουνδοῦρος καὶ Παπαμιχαλόπουλος.

Μεγαλειότατε,

Ἐν κοινωνίᾳ ἡς βασιλεύετε ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ὑπὲρ τὸ δέον δυστυχής: ἐπὶ πολὺν καιρὸν διετέλεσεν ἔρμαιον τῶν φαδιούργιων τῶν εὐρωπαϊκῶν Κυβερνήσεων καὶ ὅταν μετὰ ταῦτα ἀπηλλάγη τοῦ Ἑπικοῦ ἔριαλτου, ἀκόλαστα ἐσωτερικά στοιχεῖα διεμοιράσθησαν τὸ ἔθνος καὶ ἀπεμάραναν προώρως τὰς ζωτικὰς αὐτοῦ δρμάς, καὶ ἐν μέσῳ τοῦ φαύλου τούτου ἐσωτερικοῦ θορύβου τὸ ἔθνος μυριάκις ἥσθιανθη τὴν ἕαυτοῦ ταπείνωσιν καὶ εὐτέλειαν ἀλλὰ φαντασθῆτε ποία πληγὴ ἡνεῳχθη ἐις τὰ σπλάγχνα τοῦ ἔθνους τούτου σήμερον, ὅτε ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως θεωρεῖται ὡς τὸ ἄνθος καὶ τὸ κορίφωμα τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ διαφθορᾶς. "Επερπετε νὰ γυνωρίζητε ἔνα ἔκαστον τῶν τιμίων ἀνδρῶν, τῶν ζώντων μακρὰν τῆς πολιτικῆς, ἵνα ἐννοήσητε δηοῖα πικρία ἀπογοτεύσεως καὶ αἰσχύνης κατατρώγει πάσας τὰς τιμὰς καρδίας· βλέπουσιν αὖται τὴν ἴσχυν καὶ τὴν ἔκτασιν τῆς φαυλότητος καὶ τρέμουσι ἐνώπιον τοῦ μέλλοντος, τὸ δηοῖον περιμένει ἔθνος οὗτοι κυβερνώμενον· ἀλλ' ἐὰν σήμερον σιωπῶσι καὶ κύπτωσι, θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἡν θὰ ἀνεγερθῶσι μετὰ πάθους φρενητιώδους· τότε δὲ εὐχῆς ἔργον καὶ σωτήριον τῇ πατρίδι θὰ ἦναι νὰ μὴ εὔρωσι τὴν τύχην τῆς 'Υμετέρας δυναστείας συνηνωμένην ἀδιασπάστως μετὰ τῆς φυλοκρατίας.

Τῆς θυμετέρας Μεγαλειότητος ταπεινός θεράπων,
Δός του.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

"Ο, τι ἔπρεπε νὰ πράξωμεν ἡμεῖς, τὸ ἔπραξεν ἡ Τουρκία. Δὲν ἔνεγγνώρισε τὸν Κουμουνδοῦρον ὡς κυβέρνησον καὶ πρόεδρον νὰ κλείσῃ τὰ ταχυδρομεῖά μας ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Ἰωαννίνοις. Τοιαύτη κυβέρνησος ἦτο ἀναξία ἐλληνικοῦ πτύσματος τῆς ἡξίζε τουρκικὸν, καὶ τῆς ἥλθε. Καὶ τώρα, συμπολίται, πείσθητε πλέον διτὶ δχι Κυβέρνησιν, ἀλλ' οὔτε Κράτος ἔχομεν. Βίμεθα εἰς πλήρη ἀναρχίαν καὶ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Βίμεθα ἀτομα τὰ δηοῖα καλούμεθα νὰ σχηματίσωμεν Κράτος. Δὲν ἐκλέγομεν Βουλὴν, ἐκλέγομεν Συντακτικήν. Πρωθυπουργὸς ἔξερχόμενος μελανομένος ἐκ τοῦ σόματος καὶ τοῦ καλάμου τοῦ ἀδελφοποιητοῦ του Ταμαροπούλου, πρωθυπουργὸς ἐν ἀπαθείᾳ προσφέρων ἐπὶ ταψίου εἰς τοὺς εὐνόχους τῆς Τουρκίας τὴν ἐλληνικὴν ἀνεξαρτησίαν, πρωθυπουργὸς τοιοῦτος δύναται νὰ είναι δ, τι θέλει, μόνον Κυβερνήτης δὲν είναι, μόνον Κράτος δὲν ἔχει προσπεύει.

Καὶ δταν ἡμεῖς οἱ "Ελληνες τοῦ Γεωργίου εἰμεθα ἀπλᾶ ἀτομα καὶ οὐχὶ πολῖται, εἰμεθα περιεργοι νὰ μάθωμεν τι είναι πλησίον τοιούτων Συμβούλων ὁ Γεωργίος, διέτι ὡς ἀγορον βεβαίως ἔκαστος ἔχει τὸν βασιλέα του καὶ τὴν βασιλισσὸν του, χωρὶς νὰ ὑποχρεούμεται μόδικανές συνταγματικοῦ δρου. Βνῷ περιδιαβάζει τὸν Βώλον καὶ τὸν 'Αλμυρὸν, πολὺ ἀλμυρὰ τοῦ τὰ πληρώνουν οἱ Τούρκοι, καταβιβάζοντες τὰ σήματα αὐτοῦ καὶ τῆς 'Ελλάδος ὑπὸ τὰ δηματα μυριάδων ὑπηκόων του.

Σημειώσατε δὲ ὅτι τοιοῦτον ῥέπισμα δὲν ἔφαγεν οὔτε αὐτὴ ἡ Ἡγεμονία τῆς Σάμου, ητίς ἔχει ἰδικὸν τῆς ταχυδρομικὸν Γραφείον ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΜΙΑ ΔΙΚΗ ΕΝ ΤΩΙ ΑΔΗ.*

Καὶ κατηγορεῖται λοιπὸν διὰ τὴν πράξιν ταύτην, ἀντὶ νὰ ὑμνῆται δι Τιμολέων; Εἶναι ἀδελφοτόνος, θὰ εἴπῃ τις ἴσως. Ούχ!! Εἶναι τυραννοκτόνος μόνον καὶ τυραννοκτόνος τοσοῦτον μᾶλλον θαυμαστός, καθόσον θεωρεῖται ἀδελφοτόνος· ἐν ἀλλοις λόγοις δι Τιμολέων, ἵνα φονεύσῃ τὸν τύραννον, ἡναγκάσθη νὰ φονεύσῃ τὸν ἀδελφόν του· ἡ θυσία λοιπὸν αὕτη εἰς τὴν μεγάλην αὐτοῦ φιλοπατρίαν δὲν είναι λόγος ὑμνεων μᾶλλον, ἀντὶ λόγου τιμωρίας; Δὲν ἐννοῶ δτι δ φονεύων τύραννον δι βασιλέα δὲν είναι ἀξιος τιμωρίας καὶ μομφής. "Απαγε! Ο τύραννος, δι βασιλεὺς, δι ἡγεμὼν είσιν ἐπίσης ἀνθρωποι, ἔχοντες τὸ αὐτό, οἷον καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τῆς ζωῆς δικαιώματα, δι δὲ τούτους φονεύων είναι ἀπολύτως δολοφόνος, ὡς θὰ ἥτο, ἐὰν ἀρήρει τὴν ζωὴν παντὸς ἑτέρου θνητοῦ. 'Αλλά, σᾶς ἔρωτῶ, δὲν ὑπάρχουσι ἀρά γε περιστάσεις, καθ' ἀς δ φόνος οὐ μόνον είναι συγγνωστός, ἀλλὰ καὶ στεφάνων ἀξιος; Τι θὰ εἴπητε περὶ τοῦ σῶντος ἀθώων οἰκογένειαν ἀπὸ τῶν χειρῶν ἀγρίου ληστοῦ διὰ τοῦ φόνου τούτου; Τι δὲ περὶ τοῦ φονεύοντος

* Συνέχειαν καὶ τέλος.

ἀνθρωπον ἔτοιμον δητα νὰ θέσῃ τὸ πῦρ ἐπὶ τῆς θρυαλλίδος δη προητοίμασεν, ἵνα ἀνατινάξῃ δλόκληρον πόλιν εἰς τὸν ἀέρα; Τι τέλος περὶ τοῦ ἀφαιροῦντος τὴν ζωὴν τοῦ μέλλοντος, ἐὰν δλίγας ἔτι ζήσῃ στιγμάς, νὰ προδώσῃ δι ὑποβάλλῃ εἰς ξένην κυριαρχίαν τὴν ἴδιαν αὐτοῦ πατρίδα; Θὰ εἴπῃτε βεβαίως ἀνευ οὐδενὸς δισταγμοῦ διτὶ ἐνήργησαν πρεπόντως, διδιτὶ ἀναγνωρίζετε δτι ἐν τῇ συγκρούσει τῶν καθηκόντων δ θυσίας, διστὶ δὲν δύναται νὰ ἔλψῃ γ τῆς στενῆς ταύτης θέσεως ἀνευ θυσίας, τὸ μικρότερον τούτων εἰς τὸ μεγαλείτερον, πράττει ἔργον ἀγαθὸν καὶ ὑπὸ τῆς φρονήσεως ὑπαγορευόμενον, θὰ δμολογήσητε δ' δτι ἐπαίνεων καὶ θαυμασμοῦ ἀξιος θη, ἐὰν ὑπὲρ τοῦ μείζονος καθηκόντων διέστη ἀτομικὴν θυσίαν διέτρεξε κινδύνους, κατ' οὐδὲν λογισάμενος τὴν ἴδιαν ζωὴν δι εύδαιμονταν. Καὶ ἀν οὐτω ἀποφαίνεται περὶ τούτων πᾶς εὐ φρονῶν, ἀλλάσσει ἀρά γε δ κρίσις, δται δ ληστής, δ ἀμπρηστής δι δ προδότης είναι τύραννος δι βασιλεύς; Δύνασθε δικαίως νὰ ἀποκαλέσητε δολοφόνους καὶ καταδικάστε ἐκείνους τῶν βασιλοκτόνων, οἵτινες χάριν διοιτελῶν συμφερόντων δι ὑπὸ ἀπλῆς κουφονοίας, ἐλαφρότητος καὶ δψης ἀνοήτου φήμης κινούμενοι, φονεύουσι τὸν ἀρχοντα τοῦ τέπου, δτις σέβεται τοὺς νόμους αὐτοῦ δι καὶ σφάλλων ἐνιστε δὲν καθίστην δημας προβληματικὴν τὴν ὑπαρξίαν καὶ εύημεράν τῆς πατρίδος του, ἀλλὰ δὲν δύναθε νὰ μεμφθῆτε καὶ καταδικάσητε, χωρὶς νὰ περιφρονήσητε

Οἱ κομῆται ἐμφανίζομενοι εἰς τὸ στερέωμα ἀναγγέλλουν ἄλλοτε πυρκαϊάς, ἄλλοτε χαλασμὸν κόσμου καὶ ἄλλοτε, ὅταν δὲ προφητεύων εἴναι δὲ Πύρλας μας, κοιλιακὸν τύρον· αὐτὸν τὴν μεταξὺ κοιλιῶν καὶ τῆς φωτεινῆς οὐρᾶς τοῦ κομῆτον συνάφειαν δὲν τὴν ἐννοῶ διέλου, ἀλλὰ δὲν πειράζει. Τὸ δὲ ὡς κομῆτης ἀναφαινόμενον εἰς τὸν δημοσιογραφικὸν δρίζοντα Δικαιον ἀναγγέλλει δὲι καὶ δὲ Κ. Παλαιμήδης ἀκτίθεται ὑποψήφιος βουλευτής.

Εἰς αὐτὸν τὸ Δικαιον ἐδημοσιεύθη καὶ μία ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς ἔκλογες; Γορτυνίας τοῦ σεβαστοῦ μας φίλου κ. Θ. Κολοκοτρώνη πλήρης ἀφελείας, δροθοφροσύνης, γενναλῶν ἴδεων καὶ αἰσθημάτων καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπίπαστος ἀπὸ τὸ ἀττικὸν θυμὸν γορτυνιακὸν ἐκεῖνο ἥλας—τοῦ δόποιου μέγας ἀποθηκάριος ἦτο δέ μέγας Πάππος του.

Σκανδαλίζομαι καὶ μεταφέρω ἐνταῦθα τὴν ἔξῆς νοστιμωτάτην παρομοίωσιν:

«Οὐχὶ πρὸ πολλῶν χρόνων ἀκόμη μεταξὺ τῶν διαφόρων φράσεων, ἃς ἦκουε τις ἀπὸ τοὺς πωλητὰς τῶν διέκρινε καὶ τὴν ἀκόλουθον: λατρὸς καλοῦ, λατρικὰ καλά. Οὕτω καὶ εἰς πᾶσαν ἔκλογην ἀπαντᾶ τις καθ' δόλον τὸ κράτος ἀθρώπους μεταβαλνοντας ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον καὶ φωνάζοντας ἄμα τῇ ἀφίξει τῶν, δίκην κομπογιανίτου, βουλευτὰς καλοῦ, ρουσφέτια καλά». —

Ἐννοῶ νὰ βλέπω εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ πλειστηριασμοῦ πωλούμενα τὰ ἔρεπτα τῆς περιουσίας πρύγκηπος χωρὶς πρεγκηπάτου ἢ βασιλέως τοῦ χρηματιστηρίου χάσαντος τὸ τελευταῖόν του είκοσιάραγκον ἐπὶ τοῦ μπακαρᾶ, ἐννοῶ νὰ βλέπω καθρέπτας καὶ στέμματα καὶ τάπτας καὶ ἀδάμαντας ἀκόμη καὶ πλαστικαὶ καὶ χρυσᾶ σκεύη καὶ ἀργυρᾶ φύρδην

μίγδην προσφερόμενα τῷ πλειοδοτοῦντι· ἀλλ' αὐτὸν τὸν πλειστηριασμὸν τῶν πολεμικῶν μας ἵππων εἰς τὸ Ἀναβρυτήριον, διάκις τὸν συναντῶ, ταράσσομαι ὡς νὰ παριστάμην εἰς τὸν σπαρακτικῶτερον ἐθνικὸν ἔξευτελισμόν. Καὶ ἂν τοὺς ἔβλεπον ὑγιεῖς, καλῶς ἔχοντας, πωλουμένους ὡς περισσεύοντας, τὸ θέαμα δὲν θὰ ἦτο τόσῳ ἐνοχλητικόν· ἀλλ' ὅταν τοὺς βλέπῃ τις ἀγομένους μὲ τὴν ψυχὴν εἰς τὸ στόμα αὐτοὺς, οὓς μετὰ τόσης ἀγωνίας ἐπρομηθεύθημεν μὲ μυστικὴν ἐλπίδα εἰς τὰ στήθη καὶ τοὺς ἐπρομηθεύθημα μυστικὴν, ληστρικὴν, ὅπερον ἀπὸ τόσας ἐκτάκτους ἀποστολὰς καὶ τίθεταις πομπέούμενον ἐποιμοθανάτους . . . αὐτὰ τὰ πράγματα μόνον αἱ ἀθάνατοι ἵπποι χαράζουσι μας τὰ ἀναγγέλλουν τόσῳ ἀπεθῶς καὶ τόσῳ πανηγυρικῶς.

Ἄλλακα τῶν ἔκλογῶν γινόμεναι κατὰ σωρείας μεταθέσεις τῶν ὑπαλλήλων, πρὸς ὑποστήριξιν ὑπουργικῶν ὑποψηφίων, δὲν διαφέρουν κατ' οὐδὲν τῶν προφυλάξεων τὰς ὁποῖας λαμβάνει ληστρικὴ συμμορία, πρὸν ἐπιχειρήση τὴν ἀπόπειράν της, τοποθετοῦσα εἰς κέντρο γωνίας, κατὰ τρισέκια, μερικούς ἀπὸ τοὺς συντρόφους της διὰ νὰ τελειώσουν οἱ ἄλλοι ἐν ἀσφαλείᾳ τῆς δουλειᾶς τῶν. Τὰ τρισέκια καὶ αἱ γωνίαι είναι τὰ τελωνεῖα, αἱ ἔφορεῖς καλπ.

Καθὰ γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Πατρῶν, πλὴν τῶν δύο συμμαστῶν, τοῦ κυβερνητικοῦ καὶ τοῦ ἀντιπολιτευόμενου, ὑπάρχει καὶ τρίτος, **Δημοκρατεκός**, ἀποτελούμενος ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ περιπατητοῦ τῶν ὑπαίθρων Θεάτρων κ. «Ρηγοπούλου, ἀνθρώπου ἀρχῶν, ἐν αἷς καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, φήτορος ἐνθευσιαστοῦ, καὶ πολιτικοῦ ἐπὶ τοῦ τύπου τοῦ Δαμαρτίνου καὶ τοῦ Βίκτωρος Οὐγών» ὑποφέρει εἰς τὰς ἀγρυπνίας, κάμνει τοὺς ἄλλους νὰ ὑποφέρουν ἀπὸ τοὺς μακρούς του λόγους, καλλιτέχνης τοῦ λόγου, δραματοποιὸς

τὸ δίκαιον καὶ τὴν λογικὴν τοὺς μεγάλους ἐκείνους πατριώτας, οἵτινες βλέποντες τὴν ἑαυτῶν πατρίδα κατατυραννουμένην, τοὺς νόμους ἐμπαιζομένους, τοὺς ἀδελφούς των σφαζομένους, διωκομένους, φυλακιζομένους, οὐδὲμιαν δὲ νόμιμον διξιδον τῆς ἀπεχθοῦς ταύτης καταστάσεως, εὑρίσκουσιν αὐτὴν ἐν τῇ αἰχμῇ τοῦ ἐγχειριδίου ἢ τῷ στομίῳ τοῦ πυροβόλου τῶν.

«Ἄλλ' ἂς δικάσῃ ὁ λαὸς ὁ διόκλητος τὸν ἀρχοντά του, θὰ εἰποιεῖσσως. Τίς εὑχεται τὸ ἐναντίον ἐν τοιαύτῃ περιστάσει; Πλὴν δύναται πάντοτε ὁ λαὸς νὰ ἐνεργήσῃ ἐλευθερῶς; » Βάν δὲ ποτὲ ἔξαντεστάμενος καὶ εὐλογῶν τὸν σώσαντα αὐτὸν ἀπὸ τοῦ τυράννου μέγαν πατριώτην, ιεροτεῖται, οὗτος, εἰπεῖν τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ καὶ τὴν ιεροτεῖται ταύτην ἀνυμνεῖ ἡ δικαιοσύνη τῶν ἐπερχομένων γενεῶν, ἐάν ἡ δικαιοσύνη ὑπηρεύθη ὑπὸ ἀγγέων καὶ δικαιῶν λόγων, διατί τάχα δέ. θὰ ἔξενέγκῃ τὴν αὐτὴν αὐτὴν κρίσιν δταν δὲν μὲν λαὸς ἀδυνατῇ νὰ ἐγερθῇ, αἱ δὲ περιστάσεις αἱ δικαιολογοῦσαι τὴν ἀτομικὴν καὶ δύντως ἡρωϊκὴν πρᾶξιν μένουσιν αἱ αὐταὶ; «Ο λαὸς ὁ διόκλητος, θὰ παρατηρήσῃς ἵσσως, δύναται νὰ ἡ τιμωρὸς τοῦ ἀρχοντός του, οὐχὶ δύμως καὶ ἐκαστος πολετης. » Εστω! ἀλλὰ διατί λησμονεῖτε τὴν ἀμυναν; «Η ἀμυνα δικαιολογεῖ τὸν ἀμυνόμενον οὐ μόνον ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ἐάν δὲ δικαιορός λαὸς πληττῇ, δταν πλέον ὁ ἀνομος ἀρχῶν του οὐδὲν δύναται, ιστορίας θὰ ὠφεληθῶσιν οἱ μιμηταὶ τοῦ Τιμολέοντος; » Ας

καὶ τὰ ὑπὸ τούτου γινόμενα ἀδικήματα παρῆλθον, ὁ ὑπὲρ τῆς πατρίδος του ἀμυνόμενος πατριώτης ὀπλίζει τὴν χειρό του καὶ τὸ θανάσιμον κατὰ τοῦ προδότου καταρέρει τραύμα, δταν οὗτος ἐπικάθηται ἐπὶ βαρὺς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ λαοῦ του καὶ ἀναιδῶς τὰ κατ' αὐτοῦ ἐκτοξεύει βέλη. Δὲν θέλετε τὸν Τιμολέοντα ως τιμωρόν! Δέχθητε λοιπὸν αὐτὸν ως τῆς πατρίδος του σωτῆρα!

εἰδικασταὶ τοῦ «Δαδοῦ! οὐ μόνον δὲν θὰ τιμωρήσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ μεγάλου τούτου πατριώτου, ἀλλὰ θὰ δοξάσῃ τοὺς πατέρες του καὶ τὸ θανάσιμον κατὰ τοῦ προδότου καταρέρει τραύμα, δταν οὗτος ἐπικάθηται ἐπὶ βαρὺς μοιρὴ, οἵτις δύναται ν' ἀποδοθῇ τῷ Τιμολέοντι εἶναι δτι, ἐνῷ μετὰ τὴν ἐνδοξὸν πρᾶξιν του, οἱ δρθῶς σκεπτόμενοι ἐκ τῶν προκρίτων συμπολιτῶν του καὶ δὲ λαὸς τῆς Κορίνθου ἀπεις ἐδόξασεν αὐτὸν, οὗτος, δοὺς προσοχὴν εἰς τὰς κατακρίσεις ἀθλίων τινῶν αὐλοκολάκων καὶ τὴν δργὴν τῆς ἰδίας του μητρὸς περισσότερον λαβὼν ὑπ' ὄψιν τῆς μεγάλης ἰδίας καὶ τῶν ὑψηλῶν αἰσθημάτων, ἀτινα ἀπεψάσισαν ἐν τῇ καρδίᾳ του τὸν φόνον τοῦ τυράννου, εἴκοσιν διόκλητηα διήνυσεν ἐν μελαγχολίᾳ καὶ μονώσει ἐτη, ἀφοῦ οἱ φίλοι του τὸν ἔσωσαν ἀπὸ τῆς αὐτοχειρίας. «Η δρθὴ κρίσις τῶν μεταγενεστέρων θὰ τὸν καταδικάσῃ διὰ τὴν ἀσθένειαν ταύτην τῆς ἄλλως μεγάλης αὐτοῦ ψυχῆς, ἀλλ' ἀρέ γε ἐκ τῆς κρίσεως τῆς ιστορίας θὰ ὠφεληθῶσιν οἱ μιμηταὶ τοῦ Τιμολέοντος; » Ας

Νέρων καὶ δὲ Θάνατος, κεφαλὴ νομισματόσημον τοῦ Σίλερ^τ τύμφων τῷ προγράμματι. "Ἄς εἰναι καὶ τὸν Λάζαρον λαιμοδέτης ἀλλὰ Βύρων^τ μύστακες χωρὶς μύστακος διοργανωτής τοῦ Ἑθνικοῦ Δεσμοῦ ὑπὸ τὸν Φρεαρίτην^τ ἐν Γαλλίᾳ κατὶ θά ἔκαμνε ἐν 'Βλλάδι δὲν κάμνει τίποτε.

Καὶ

Τοῦ «διαιτηποὺς δημοσιογράφου — ἀντιγράφομεν ἐδῶ τὸν καλὸν μας ἐπιστολογράφον — καὶ νομομαθοῦς Κωνστ. Ἡλιοπούλου, κοινωνιστοῦ δημοκρατικοῦ, ἔχθιστου πάσαις ταῖς φατρίαις καὶ ἴδιᾳ τῇ βουφικῇ.»

"Ἐχομεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ὄνομα αὐτὸς, διότι δὲν ἡ κούσθη ἀκόμη ἔντεῦθεν τοῦ λαιμοῦ. 'Ἐν 'Βλλάδι—σᾶς διδομεν μίαν συμβουλὴν—προφυλάττεσθε κυρίως ἀπὸ ἔκεινους ποῦ ἀκούονται.

Τοῦ δημοκρατικοῦ συνδυασμοῦ θὰ συμμετάσχῃ καὶ δὲ Ιωάννης Μαράτος, εὔγλωττος δικηγόρος, αἴπαξιος τοῦ δημονύμου περιδόξου ὄντας τοῖς.

"Πατέριος, λέγει δὲ ἐπιστολογράφος μας, ἀλλὰ διατὶ ἐπάξιος, τὸν ἔρωτῶμεν ποῦ εἶναι τὰ θύματά του, αἱ κεφαλαὶ του, τὰ αἷματά του; 'Βεκότωσε κάνενα ὡς τώρα; Οὕτε τὸν ἕαυτόν του.

"Ἄς ἀλλάξῃ τὸ ὄνομά του. "Ἄς γίνη κύριος Πανσές ἀπὸ κύριος Κολοκύθιόπουλος!

Αὐτὸς τὸ δρόμοια—Μαράτος—τὸ φέρει ἔνας ἱατρὸς στρατιωτικὸς, ἀν δὲν ἔπατώμεθα αὐτὸς, μάλιστα, τὸ φέρει ἐπάξιος· ἀφοῦ εἶναι ἱατρός!

"Άλλος δὲ ἀρχηγὸς τοῦ δημοκρατικοῦ συνδυασμοῦ Πατρῶν κ. Ἡλιόπουλος ἔποκρονει τὸν κ. Μαράτον καὶ προτιμᾷ τὸν κ. Λάζαρον, περφῶν ἐπιθεωρητὴν τῶν δασῶν, ὡς μᾶλλον

'Ἄφοῦ δὲν εἶναι Μαράτος—νὰ σκοτώη—ἄς εἶναι τούλαχιστον Λάζαρος—νὰ ὑφίσταται νεκραναστάσεις.

"Τηράρχει ἐν Πάτραις καὶ μακρακικὸς συνδυασμὸς ὑπὸ τὴν ἥρηγγίαν τοῦ συντάκτου τῆς Ἀξίνης κ. Καπετάνου. 'Ο χρηγγὸς τοῦ θηρησκευτικοῦ συνδυασμοῦ δηλοῖ δι' ἡμῶν ὅτι οὐδεμίαν δέχεται ψῆφον παρὰ παντὸς μὴ πιστεύοντος εἰς τὸ τρισύνθετον.

"Ἡ ἔντιπολίτευσις ἔορτάζει αὐτὰς τὰς ἡμέρας μέγαν θρίαμβον διὰ τῆς δηλώσεως, ήν δ. κ. Σταυρόπουλος ἔκαμεν εἰς ὅλα τὰ φύλλα τῆς πρωτεουόσης, ὅτι ἀνήκει εἰς τοὺς κόλπους τῆς.

"Ολίγον ὅμως δθρίαμβος αὐτὸς κολάζεται, διότι δὲ εὐλογημένος δὲν περιορίζεται μόνον νὰ δηλώσῃ ὅτι πρόκειται νὰ δώσῃ ψῆφον ἀντιπολιτευομένου, ἀλλὰ καὶ νὰ ζητήσῃ.

Ίδου τι δὲν καταλαμβάνει:

Κίναι βέβαιον ὅτι ὅλοι οἱ ὑποψήφιοι ἐπένω κάτω ἐπαιτοῦσι τὰς ψήφους τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν.

"Τηράρχουσι νόμοι καὶ ἵστυνομικαὶ διατάξεις ἰναντίον τῆς ἐπιχείτειας.

Πῶς λοιπὸν δὲν ἀπαγορεύεται καὶ αὐτὸς τὸ εἶδος τῆς ἐπαιτείας;

Μήπως καὶ οἱ ὑποψήφιοι μας εἶναι ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς κοινούς, ἐπατας χωλοί, τυφλοί, κωφοί, παραλυτικοί, ἀνάπηροι, ψωριάρηδες;

Μεταξὺ τῆς ἄλλης πρωτοτύπου προβολῆς τοῦ δημοτικωτάτου ἐν δλαις ταῖς Ἀθήναις καὶ τῷ Βώλῳ κ. Στεφανίδου

τὸ εὐχηθῶμεν.

Ψιθυρισμοὶ ἐπιδοκιμασίας ἡκολούθησαν πανταχόθεν ἐν τῷ ἀπεράντῳ ἐκείνῳ ἀμφιθεάτρῳ τὰς τελευταῖς λέξεις τοῦ νέου συνηγόρου, διὰ πολλαὶ ψυχαὶ ἐσπευσαν νὰ συγχαρῶσι, μόνον δὲ ἡ τοῦ πρύγκιπος Ο. μοὶ ἐφάνη δυσαρεστηθεῖσα ἐκ τῆς δημιαὶς τοῦ Ὁρθοῦ λόγου. Τότε ἐν μέσῳ βαθείας σιγῆς, καθ' ὃν μόνον οἱ παλμοὶ τῆς ἐμῆς καρδίας ἡκούοντο, τῶν ψυχῶν μὴ ἔχουσῶν, φαίνεται, τοιαύτην, ἐγερθεῖς δὲ Λαζαρὲς καὶ προσκαλέσας τὴν κατηγορουμένην ψυχὴν, «γενναῖα ψυχὴ τοῦ Τιμολέοντος, εἰπεν αὐτῇ, ἡδίκη αὐτη ἐγένετο ἵνα δοξασθῆς καὶ πάλιν ἐνώπιον ἔκεινων, οἵτινες δὲν ἐγνώριζον τὰ πολύτιμα αἰσθήματά σου. Αἱ μεγάλαι σου πράξεις πρὸ πολλοῦ εἰσὶ γνωσταὶ τοῖς δικασταῖς τοῦ Ἀδου, οἵτινες ἐκτιμῶσιν ὑπὲρ πάσας τὴν πρώτην, δι' ἣν συνηγόρησε πρὸ μικροῦ ὑπὲρ σοῦ δὲ Ορθὸς λόγος. Οὐ μόνον σὲ κηρύττει ἀθῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπαίνων καὶ ἀνταμοιβῶν ἀξίειν. Τὰ 'Βλύσια πεδία, εἰς δὲ δικαίως νῦν μεταβαίνεις, εἰσὶν δὲ κλήρος τοιούτων ἀρετῶν.»

"Ἀδύνατον μοὶ εἶναι ἀληθῶς νὰ περιγράψω διποῖαι φωναὶ χαρᾶς καὶ ἐπιδοκιμασίας διεδέχθησαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστοῦ τοῦ "Ἀδου. 'Ενῷ δὲ τῆς συνεδριάσεως διακοπεῖσης, ἵνα ἀναπαυθῶσι, φαίνεται, ὀλίγον οἱ δικασταῖ, πρὶν δὲ ἔχωνται τῆς δικῆς ἔτερας ψυχῆς, ἀπαν τὸ ἀκροατήριον συνωθεῖτο πρὸς τὴν ψυχὴν τοῦ Τιμολέοντος συγχαίρον αὐτῇ, αὐτῇ οἰκίᾳ, ἔβασισα καὶ εὐθεῖαν πρὸς αὐτὴν, ὅτε ἐκ τῆς

ώς ύποψηφίου βουλευτοῦ, χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ δτὶ ἔστειλεν εἰς τοὺς ἐν Βόλῳ ἀντιπροσώπους του τὴν φωτογραφίαν του.

Τὸ μέτρον αὐτὸν εἶναι καλλιστον· οἷα ἡ μορφὴ, τοιάδε καὶ ἡ ψυχή. Ἀπὸ τῶν δύο τιμιωτάτων ως ἕιφολογχῶν ἡ κάτι ἄλλο καὶ παλληκαρίσιων μιστάκων τοῦ φίλου μου κ. Στεφανίδου ἐμπιστεύομαι νὰ ἀναρτήσω τὸ μέλλον τῆς 'Βλαδός, σοσον δὲν ἐμπιστεύομαι, ἂν δοιοι οἱ ἀνθρώποι τοῦ Κουμουνδούρου καὶ θὰ εἶναι ὑπὲρ τὰς διακοσίας χιλιάδας, καὶ μὲ τοὺς ἐν Βάλῳ διακοσίας δέκα, ἐσχηματίζοντας ἓνα κρήκον, διὰ νὰ κρεμασθῇ ἀπ' αὐτοῦ τὸ μέλλον τῆς πατρίδος. Κατὰ τοσοῦτο δὲ μᾶλλον δὲν θὰ ἔχηται ποτέ τοισῦτον σκοπὸν αὐτὸν τὸν κρίκον, διότι θὰ ἔσπειδον νὰ κρεμάσω ἀπ' αὐτοῦ τὸν ἀξιότιμον πρωθυπουργόν μας.

'Ο κ. πρωθυπουργὸς πρὸ πολλοῦ κρεμιέται ἀπὸ ἀνθρώπους του (ἴδε καὶ ὑπόμνημα Τομαροπούλου).

'Αλλὰ συμφέρει ἡ μέθοδος τοῦ κ. Στεφανίδου εἰς δολοὺς τοὺς ὑποψηφίους; 'Η ἀνοικτὴ ως παπαροῦνα φάτσα τοῦ φίλου μας, ἡ φέρουσα τὴν καρδίαν καὶ τὸν ἵπποτικὸν χαρακτῆρά του ἐπ' αὐτῆς, εἶναι τὸ καλλίτερον συστατικὸν διὰ τοὺς Θεοσαλοὺς ἐκλογεῖς, ἐὰν κολακεύωνται νὰ ἀντιπροσωπευθῶσιν ἀπὸ ἀνθρώπους τιμίους καὶ δοιοι χθὲς καὶ πρώην λείχοντας τὴν χεῖρα Τούρκου πασσᾶ ἢ δύλανίου.

'Αλλὰ συμφέρει καὶ εἰς τὸν κ. Κατσανδρῆν νὰ συνοδεύῃ τοὺς ἀσπασμούς του πρὸς ἐκλογεῖς, οἵτινες δὲν τὸν γνωρίζουν, καὶ μὲ μίαν φωτογραφίαν του;

'Ενῷ διὰ τὸν κ. Δεβέδην καὶ τὸν κ. Μακρυγιάννην τὸ πρᾶγμα ἀλλάσσει διὰ τῶν φωτογραφιῶν των θὰ κερδίσουν — τοὺς βεβαιοῦμεν — ὑπερβολικά.

Εἶδομεν τοὺς ὑποψηφίους τῆς ἐπαρχίας Τρικκάλων· εἶναι τὸ δόλον ὁγδοῆντα καὶ μὲ τὸν Σιβίτανίδην ὁγδοηνταένας. Βίναι ἀναμεταξύ των Χριστιανοί, Τούρκοι, 'Εβραῖοι, Βίδωλοιάτραι καὶ ὁ Σιβίτανίδης χωριστά. Δὲν εἶναι ἀκρίδες· δὲν εἶναι μισιαί· εἶναι μόνον ὑποψηφίοις.

Βότυχος μεταξὺ τοῦ ἀνωνύμου αὐτοῦ σμήνους τῶν Τρικκαλινῶν ὑποψηφίων διέκρινα ἐν ὅνομα, τὸ δόποιον μοῦ ἐφάνη ὡς μετέωρον. Βίναι ὁ μόνον ἀνθυπολοχαγὸς Τερτέπης, δοτις ἀπέναντι ἄλλων δικαιώματι χρόνου γενομένων συνταγματαρχῶν αὐτὸς ἐπρεπε νὰ εἶναι στρατηγός. 'Ο Τερτέπης ἀντιπροσωπεύει τὴν νεαράν μας στρατιωτικὴν δόξαν. Εἴμεθα τόσοι 'Βλληνες,— ἐν ἐκατομμύριον ἑξακόσιαι χιλιάδες μαζὶ μὲ τὸν Βασιλέα καὶ τοὺς νέους ἀδελφούς μας— καὶ εἰμεθα δλοι λόγιοι· καὶ εἶναι δ μόνος, δοτις δὲν ἔχει ἥναγκην νὰ δινόμασθῃ λόγιος, διότι ἔχει ὅπισθέν του ἔργα. 'Ενθυμοῦμαι τὸν Προυδῶν δοτις γράφων πρὸς τινὰ φίλον του ἔλεγεν: ἄλλην φοράν σὲ παρακαλῶ μή με ὑδρίσῃς, ἀποκλῶν με λόγιον. Πρέπει ἐκτιθέμενος δ. κ. Τερτέπης νὰ μὴν ἐπιτύχῃ ως Βουλευτὴς, νὰ ἐπιτύχῃ δὲ ἀντ' αὐτοῦ δ. Σιβίτανίδης, διὰ νὰ ἀναποδογυρισθῇ ἐδώ τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ 'Ρουμύνου πρωθυπουργοῦ καὶ νὰ γίνη:

— Οἱ τίμιοι εἰς τὰς φυλακὰς, οἱ κλέπται εἰς τὴν ἔξουσιαν.

Τὸ γεγονός τοῦ Βελένδου, δοτις εἶναι ἐν τῇ φυλακῇ, ἐνόσῳ οἱ ἀρχισύντρυφοι του νέμονται τὸ Κράτος, προσέρχεται οὐχὶ εἰς διάφευσιν, ἄλλ' εἰς ἐπικύρωσιν τῶν λόγων μαζοῦ.

Καὶ δικαίως—ἄς μας συγχωρήσῃ ἡ 'Εφημερή, οἱ ἐκ Πόντου—δοποι ὑπάρχει δ. γνησιώτερος ἐλληνισμός—διμιλοῦ σχεδὸν τὴν ἀρχαίαν—καὶ δοποι κινδυνεύει, χάρις εἰς τὴν

Θύρας, ἄνωθεν τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ἡ ῥηθεῖσα ἐπιγραφή, ἔξηλθε παρ' ἐλπίδα ἡ προτέρα μου ὁδηγὸς, λευκὸν φέρουσα στέφανον, ἀτενίσασα με δὲ ἀσκαρδαμικετεί ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, «νές, μοὶ εἴπεν, ἐπιθυμεῖς νὰ μάθης τὸ ὄνομά μου». Ζήτησόν με λοιπὸν ἡ μᾶλλον ζήτησον αὐτὸν ἐν ταῖς χριστιανικαῖς ἐκκλησίαις, ἀς ἐδόξασα ἄλλοτε, ἄλλὰ τὰς δοποίκις καταστρέψω νῦν καὶ θὰ καταστρέψω ἐντελῶς μετ' ὀλίγον. «Ἐν ταῖς χριστιανικαῖς ἐκκλησίαις! ἀνέκραξα, ἄλλ' οὐδέ ποτε εἰσέρχομαι εἰς αὐτὰς, καὶ ἀν σὲ ζητήσω ἐν αὐταῖς, θὰ μοὶ εἴπωσιν οἱ λεπτοί τοῦ Χριστοῦ διτὶ ἀμαρτάνω, διότι κατὰ τὰς θεωρητικὰς των ἀρχῶν τὸ βλέπειν ὠραίους ὀφθαλμούς εἶναι ἔγκλημα ἡ μᾶλλον μοιχεία τῆς δράσεως, καθὼς ἡ δοφροῦς ρόδου, τῆς ρίνδης κακοήθεια· νὰ ἀπαρνηθῶ τὸ ὠραίον καὶ τὰς ἥδονάς του κύριου, ἐν ᾧ μᾶς ἔθηκεν ἐν στιγμῇ κακῆς σκέψεως δ. Θεός των, νὰ προσεύχωμαι νυχθυμερὸν, νὰ τρίβω τὰ γόνατα εἰς ἀδιαλείπτους γονυκλισίας, νὰ τρώγω ἐρεθίνθους καὶ κάρδαμο, καὶ οὐχὶ κρέας ως αὖ τοι, νὰ τυρεννῶ τὸ σῶμα, ὅπερ, φανεται, ἐκ διαβολικῆς ἐγένετο ὑλῆς, ἰδοὺ τι θὰ ἀκούσω ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἀντὶ νὰ ἀπαντήσω σέ! ὦ! εἰπέ μοι εἰλικρινῶς ποια...» Δὲν ἐπρόφθασσα νὰ τελειώσω τὴν φράσιν· ἡ παράδοξος γυνὴ εἶχεν ἀναληφθῆ, ἐρυθρὰν ἀναπτετῶσα σημαῖαν. Προεχώρησα πρὸς τὸν Θύραν, θὺν ἡ περιέργεια μὲ ἥναγκασε νὰ ὀθήσω. «Ἄλλ' ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξής μου! »Έν μακρῷ δωμα-

τίω πέριξ τραπέζης ἐκάθηντο μορφὴ σεβασταὶ καὶ γνωσταὶ μοι· ἡ μορφὴ τοῦ Κωνσταντίνου Κανάρη ἐν μέσῳ τῶν μορφῶν τοῦ Βενιζέλου Ρούφου καὶ Δημητρίου Βούλγαρη, ἡ τοῦ 'Επαρχιανῶν δεληγεώργη καὶ πλησίον ἡ τοῦ Θρασυβούλου Ζατμῆ, ἡ τοῦ πατρός μου θν. ἐκύκλουν ἡ τοῦ Πρατόνου καὶ τινῶν ἀξιωματικῶν τῆς ἐνδόξου ἐκείνης νυκτὸς, τῆς 10ης τούτεστιν 'Οκτωβρίου. «Ο Τιμολέων, ἔλεγον, ήθωάθη καὶ ἐπηγέθη, μετ' αὐτοῦ δὲ καὶ οἱ τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ ἔχοντες». «Τι πεχώρησα ἐντρομός καὶ ἐδοκίμασα νὰ φύγω, ἄλλ' ἐνῷ οἱ πόδες μου ἐκρατοῦντο καὶ ἡ πνοή μου διεκόπτετο, νέον τε πρόσωπον μακράν φέρον σινδόνα καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου νωπά ἔτι τὰ σημεῖα τοῦ ριθέντος χοδὸς καὶ ὑδατος, «νές, μοὶ εἴπε, τι ζητεῖς ἐνταῦθι; ἀφες ἐλευθέραν τὴν εἰσοδον.» Καὶ τὴν μορφὴν ταύτην γνωρίζω εἶναι . . . ἡ τοῦ 'Αρεστεῖδου Δοσέου, ἀνέκραξα τινασσόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης μου.

«Τι εἴπεις; μὲ ἡρώτησεν δ. τριετὴς ἀνεψιός μου, εἰσερχόμενος τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸ δωμάτιον μου.

«Τιο πρώτα, ἡ ἐπιοῦσα τῆς ἡμέρας, καθ' θν. ἐκηδεύσαμεν τὸν νέον τοῦτον πατριώτην.

V

«Ολόκληρον λοιπὸν τὸ ὄνειρόν μου θτο συνέπεια τῶν

Τουρκικὴν βαρβαρότητα καὶ τὴν ῥωσικὴν ἐπιβούλην, νὰ μὴ μείνῃ κάνεις "Βλλην—οἱ ἑκ Πόντου λοιπὸν τρεῖς ἵερεῖς τοὺς δόποιους εἰδομένην κατ' αὐτὰς περιφερομένους ἔδω, δὲν ἡσαν διόλου μασκαράδες, οὔτε ἀποκράτικα μετημφιεσμένοι· οὔτε ἐπειπεῖς ἐφημερίς σπουδαῖα νὰ ῥίψῃ ἐναντίον δμογενῶν κληρικῶν τοιαύτην ὕδριν, διότι ἐφερον τὸ ἔνδυμα τοῦ καταψύχρου τόπου των, δηλαδὴ μίαν μηλωτήν.

Καλλίτερα θὰ ἔκαμεν ἡ Ἐφημερίς, ἀντὶ ἡ ἴδια, πτιεῖς τῶν των καὶ μανθάνουσα διτὶ ἐρχονται νὰ καθυποβάλωσιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν σχέδιον μεταναστεύσεως τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν εἰς Ἐλλάδα, ἀντὶ νὰ πηγαίνουν νὰ χάνωνται εἰς τὸν ῥωσικὸν Καύκασον, συνίστα αὐτοὺς θερμῶς εἰς τὴν μέριμναν τοῦ ὑπουργοῦ, τοῦ καὶ φίλου της.

Μετημφιεσμένη μᾶς φαίνεται μᾶλλον αὐτὴ ἡ ἴδια, πτιεῖς ἐν μέσῃ Τεσσαρακοστῆ διοστηρίζει διτὶ οἱ ὑπὸ τοῦ προσφιλοῦς μας Κύρι Γιάννη (Τομαροπούλου), τοῦ καὶ ἀποστάτου, καταγγελόμενοι ὡς συγκλέπτορες τοῦ Βελένδζα, εἶναι πρότυπα τιμιότητος.

"Η Ἐφημερίς θαυμάζει τὸν ἐπιβότον Ἰταλὸν ἀρχιληστὴν Τσενέρην, διότι τὰ κατορθώματα τοῦ εδιασήμου τούτου κακούργου, εὐφυοῦς, τολμηροῦ, ἀδαμάστου, εἰσὶν δύντας μυθιστορικά." Μερικοὶ ἐν Ἀθήναις συνάδελφοί του—μεγάλοι τρανοὶ—εὐφυεῖς ἀδάμαστοι—νομίζομεν διτὶ θὰ διαμαρτυρθοῦν κατὰ τοσούτων ἐπαίνων, διότι αὐτοὶ εἰνὶ ἄξιοι μεγαλειτέρων. Καὶ τὶ ἐπράξεν ὁ ἀδελιος Τσενέρης; "Ηρπαστέρης ἐν ἑκατομμύριον ἀπὸ μιᾶς τραπέζης ἐν σταθερῷ μεσημέριᾳ. Αὐτοὶ ἡρπασαν ὅχι ἐν, ἀλλὰ δέκα ἑκατομμύρια ἐν σταθερωτέρᾳ μεσημέριᾳ, διότι δὲν πιστεύομεν δὲν ἡλιος τῆς Γενεύης νὰ λάμψῃ περισσότερον τοῦ ἡλίου τῆς Αττικῆς! Κίς τὸ ἔχει, ἡ Ἐφημερίς πρέπει νὰ εἶναι φειδωλὴ εἰς τοὺς ἐπαίνους της.

Κατ' αὐτὰς συνέδη παράδοξος σκηνὴ ἐν τῇ συνοικίᾳ Πλάκας. Ἀριθμὸς τις ἐνοριτῶν παρευρέθη λίαν πρωτὲ ἐνώπιον τοῦ ναοῦ τῆς ἀγίας Δίκατερίνης διπάς λάβη κατοχὴν τοῦ ναοῦ τούτου, διτὶς κατείχετο ὑπὸ τίνος ἱερωμένου ἀπεσταλμένου ἐκ τῆς μονῆς τοῦ δρους Σινᾶ, λόγῳ διτὶ δὲν γενέσθαι καὶ δὲν ἀνήκει εἰς τὴν Σιναϊταν μονήν. Οἱ ἀντιπρόσωποις τῶν Σιναϊτῶν προαισθανόμενος φαίνεται τὸ πράγμα εὐρέθη ἱερουργῶν κατὰ τὴν ὧραν καθ' ἥν προσῆλθον οἱ κύριοι ἐνορέται, ἀντὶ καὶ ἡ ἡμέρα δὲν ἡτο καθιερωμένη εἰς μνήμην σοβαροῦ τίνος ἀγίου. "Ἄλλος οἱ Πλακιώται εἰχον ἀπέφασιν σταθεράν, περιέμειναν τὸ τέλος τῆς λειτουργίας καὶ κατόπιν ἔξεβαλον τὸν Σιναϊτην, ἔλαβον τὰς κλεῖς καὶ ἐγένοντο οὕτω κάτοχοι. "Ημεῖς γνωρίζομεν διτὶ ἡ θέσις δηπου κεῖται ὁ ἀμφισβητούμενος ναὸς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δυνομάζεται Σιναϊτικα καὶ ὑποπτεύομεν διτὶ τὸ ζήτημα δὲν εἶναι κυρίως διὰ τὸν ναὸν ἀλλὰ φαίνεται διτὶ τὸ μετόχιον τοῦτο ἔχει καὶ τινὰ κτήματα, τὰ δόκιμα ἀποτελοῦσι τὸ μῆλο τῆς ἔριδος. "Οπωδήποτε, ἡ παρ' ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ βίᾳ κατάληψις ἐκκλησίας ἐν μέσαις ἀθήναις εἶναι γεγονός ὅχι εὑφημον· οἱ κύριοι ἐνορέται, ἀντὶ εἰχον δίκαιον, ὁφειλον νὰ ἀποταθῶσιν εἰς τὰ δικαιοτήρια καὶ ὅχι εἰς τὴν βίαν. Ταῦτα πάντα, διότι ἡμεῖς δὲν εἰμεθα ὑποψήφιοι.

"Ἐδόθη λέγει ὁ ἀργυροῦς Σταυρὸς εἰς τὸν κ. Μωραΐτην, φωτογράφον τῆς αὐλῆς, «χάριν τῆς βιομηχανικῆς προόδου». Ωδὲ τὸ ἐπιστεύομεν αὐτὸ τὸ «χάριν», ἐν ἀνεζήτουν καὶ ἀλλοῦ αὐτὴν τὴν πρόσδον καὶ ἀνευρίσκοντες αὐτὴν τὴν ἔβρασιν ὡς ἔβρασιν τὴν ἄλλην· δὲν εἰχον δὲ ἀνάγκην νὰ ζητήσουν πολὺ, διότι προκειμένου περὶ φωτογραφικῆς πρόσδον, δὲ καλλιτεχνικὸς κύρωσις καὶ ὅχι μόνον δὲ γεγάριος καλλιτεχνικὸς, ἀλλὰ δὲνος ἰδίως, γνωρίζει περισσότερον τοὺς φωτογράφους τῆς Όδοῦ Ἐρμοῦ—καὶ ὅχι τῆς Αὐλῆς—**ἀδελφοὺς Ρωμαϊδας**, τῶν ὅποιων τὸ Κατάστημα είναι

σκέψεων, αἴτινες ἔβάρυνον κατὰ τὴν προηγουμένην ἡμέραν τὸ πνεῦμά μου ἀπὸ τῆς στιγμῆς, ἀφ' ἦν δὲν νεκρὸς τοῦ Ἀριστείδου Δασίου κατεβίβασθη εἰς τὸν τάφον, μέχρις ἐκείνης, καθ' ἦν ἡδυνήθην νὰ κλείσω τοὺς δρθαλμούς μου ὑπερισχυάσας τῆς σωματικῆς κοπώσεως. Τὸν Ἀριστείδην Δάσιον ἔχων κατὰ νοῦν, τὸν Τιμολέοντα εἶδον καθ' ὑπονο, ἀλλὰ τὶς ἡ μεταξὺ τούτων σχέσις καὶ ποῖος δ μεταξὺ αὐτῶν παραλληλισμός; Οὐδεὶς, τὴν ἀληθεία, ἐὰν καὶ οἱ δύω ὑπὸ τῶν αὐτῶν κινούμενοι εὐγενῶν αἰσθημάτων δὲν εἰχον διαπράξει τὸν αὐτὴν περίπου, τούλαχιστον κατὰ τὴν πρόθεσιν, ἐνδοξον πρᾶξιν, οὐδεὶς, ἐὰν ἀμφότεροι κακῶς μετὰ ταύτην σκεπτόμενοι καὶ τὴν κρίσιν διεφθαρμένων τινῶν ὑπεράγω τῆς τοῦ ὄρθου λόγου τιθέμενοι, δὲν ἀφίεντο δ μὲν εἰς πολυετῆ, δὲ δὲ εἰς τὴν ἐπενεγκοῦσαν τὸν πρόσωρον θάνατον αὐτοῦ μελαγχολίαν. Σήμερον διτὶ μετὰ εἴκοσιν ἐτῶν ἐλεύθερον πολιτικὸν βίον διοικούμενοι ὑπὸ βασιλέως σεβομένου τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα, τὴν ἐλευθερίαν καὶ τοὺς νόμους, ἀλησμονήσαμεν ἐν τῇ εὐτυχίᾳ τὰς ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ βασιλέως "Οθωνος συμφορὰς τοῦ ἔθνους, τὴν αὐθαιρεσίαν καὶ τάστασιν τοῦ ἔθνους, θὰ δικαιολογήσωσι καὶ θὰ ἐκτιμήσωσι ἀντιουνταγματικὴν πολιτείαν τοῦ ἡγεμόνος ἐκείνου, τὸ τοὺς μεγάλους πατριώτας τοῦ 1862 καὶ τὸν νεαρὸν ἐπα-

σμῆνος τῶν αὐλοκολάκων καὶ μυστικοσυμβούλων, τὸν σχηματισμὸν τοῦ κόμματος καὶ τὰς ἀντεθνικὰς μηχανορραφίας τῆς βασιλίσσης ἀμαλίας, τὴν περιφρόνησιν τῶν νόμων, τοὺς διορισμοὺς σχεδὸν βουλευτῶν, τὴν ἀνύφωσιν τῆς ἀμαθείας καὶ κακοθείας εἰς τὰ ὑπατα ἀξιώματα, τὰς φυλακίσεις καὶ διωγμοὺς εὐεργετῶν τοῦ ἔθνους, τὸν πολιτικὸν θάνατον, τὴν δουλείαν τοῦ τύπου, τὴν σφαγὴν νεαρῶν τῆς πατρίδος βλαστῶν καὶ ἀλλὰ τόσα αἰσχη, σήμερον λέγω διτὶ ἐλλογήσαμεν πάντα ταῦτα καὶ δὲν θέλομεν νὰ ταράττωμεν τοὺς νεκροὺς, καλύπτοντες αὐτοὺς διὰ τοῦ κακῶς νουσμένου καὶ γελοίου ἐκείνου ὥτοῦ δ ἀποθανὼν δεδικαίωται, διπερ ἐὰν ἦτο δρόθιον, δὲν θὰ ὑπῆρχεν ιστορία, εὑρίσκονται τινὲς ὑμνοῦντες τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τὴν βασιλείαν τοῦ "Οθωνος λιβανίζοντες, καὶ τὴν Ὁκτωβριανὴν ἐπανάστασιν μετὰ τῶν ἀγλαῶν αὐτῆς καρπῶν καταράμενοι, ἵνα μεμφθῶσι ἐντονώτερον οὕτω τὸν Γεωργιον. Οἱ θέλοντες διμῶς ἀμερολήπτως καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς προλήψεως νὰ ἐγείρωσι τὸν πάπλων τὸν καλύπτοντα τὴν πρὸ τῆς Ὁκτωβριανῆς ἐπανάστασες καὶ τάστασιν τοῦ ἔθνους, θὰ δικαιολογήσωσι καὶ θὰ ἐκτιμήσωσι

ἀληθὲς Μουσεῖον, τόσον ἡ ἀπλὴ βιομηχανία ἔλαβε παρ' αὐτοῖς τύπον τέχνης. Καὶ ἂν ἐβραβεύοντο αὐτοὶ, θὰ ἐβραβεύοντο χάριν τῆς εκαλλιτεχνικῆς, καὶ δχι τῆς βιομηχανικῆς προόδου. Ἡ φωτογραφία παρὰ τοῖς Ῥωμαῖσι εἶναι καλλιτεχνημά, ἐνῷ παρὰ τῷ κ. Μωραΐτῃ εἶναι ἀπλῶς εἰκών. Ἀπόδειξις ἔτι τὴν καλλιτεχνικὴν ἀποτύπωσιν τῶν ἀθανάτων περιγονικῶν θησαυρῶν μας, τῶν ἐν Ὁλυμπίᾳ ἀνακαλυφθέντων, ἡ γερμανικὴ ἐπιστήμη ἐνεπιστεύθη εἰς τὸ ἑργοστάσιον τῶν ἀδελφῶν Ῥωμαῖδων. Καὶ δοτὶς βλέπει τὸν Ἐρμῆ τοῦ Πραξιτέλους εἰς φωτογραφίας διαφόρων σχημάτων καὶ ἐνθυμηθῆ τὴν παρὰ τῷ κ. Μωραΐτῃ ἐν φωτογραφίας ἀποτύπωσιν τῆς γελοίας Ἀθηνᾶς τοῦ δημάρχου μας, πειθεταὶ διτὶ εἶναι δυνατὸν ἡ φωτογραφία νὰ ἔξαρθῃ ἀπὸ κοινῆς τέχνης τῆς καλλής τέχνην. Τὰ δλίγα ταῦτα ἐνομίσαμεν δίκαιον νὰ σημειώσωμεν, διότι ὁ τίτλος φωτογράφος τῆς αὐλῆς οὐδὲν παρεῖχε δικαίωμα εἰς ἀποκλειστικὴν ἡθικὴν ἀμοιβὴν, καθόσον τότε ὁ ἀργυροῦς σταυρὸς πρὸ πολλοῦ ἐπρεπε νὰ κοσμῇ τὰ καλλιτεχνικὰ στήθη τῶν ἀναρριθμήτων φανοποιῶν, μυρεψῶν, καπήλων καὶ φερετροποιῶν τῆς Αὐλῆς αχάριν τῆς βιομηχανικῆς προόδου.

Βέδομεν μίαν παρείτησιν ἐνὸς γραμματέως πρεσβείας ἀπὸ τῆς ἀντηρεσίας καὶ ἐσκέφθημεν διτὶ δρόθιτερον ἡ παρείτησις ἐπρεπε νὰ γίνῃ ἀπὸ τῆς εἰς ἄπο τῆς ἀντηρεσίας.

Δύτια λίαν φίλικῶς, διότι περὶ φίλου πρόκειται.

Βίς τὴν "Ἀρταν ἐκτίθεται βουλευτὴς καὶ εἰς Ῥίγγος· περιμένομεν νὰ συνδυασθῇ μετ' αὐτοῦ κάνενας Ῥέγγας.

Βίς τὸν Τιτάνειον Κῆπον τοῦ Πειραιῶς μᾶς ἀναγγέλλει ἡ Στοὰ διτὶ ἐπαίχθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἡ μελαδία τοῦ Ἀληλούϊα· περιμένομεν τὴν προσεχῆ νὰ φαλῆ ἡ με-

λωδία τοῦ Κύριε Ἐλέησον⁷ καὶ τὴν μεθεπομένην τὸ Πανούγαδι. Τρελλαίνονται δι' αὐτὰ οἱ καῦμένοι οἱ Πειραιεῖς καὶ ἡ κατακαῦμένως Πειραιώτισσες.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

Παντολέοντι.—Πολὺ μεγάλο, πολὺ πρωτόλειον, ηκιστε ἐνδιαφέρεν.

Πολυθίλῳ.—Τοιούτου εἴδους ὑποθέσεις ἐπιτρέπονται μόλις εἰς Βύρωνα ἢ εἰς Μισσέ. Οὐχ ἡττον παρετηρήσαμεν εὐκολίαν στιχουργικὴν μεγάλην καὶ μέθυ οὐκ δλίγον. Ενα-μεθύσατε καὶ βλέπομεν.

Diable Boiteux.—Ολίγα μόνον ἐκ τῆς ἐπιστολῆς σας δημοσιεύονται. Εναγράψατέ μας.

"Η σύνταξις.

ΟΥΧΙ ΣΕΙΣ, ΆΛΛΑ ΗΜΕΙΣ.

Κύριε Συντάκτε,

Θέλει φανεῖ παράδοξον βεβαίως ὑμῖν, διὰ τὸ πρωτοφανὲς, διτὶ γυναικες ἄγνωστοι τολμῶσι νὰ διευθύνωσι πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολὴν. Ἄλλ' ἵσα ἵσα, ἡ τόλμη εἶναι τὸ κύριον στοιχεῖον ἐκείνου ὅπερ θέλομεν τύχει τῆς τιμῆς νὰ οᾶς ἔκθεσωμεν.

"Ανάγνωτέ μας, παρακαλοῦμεν, κύριε συντάκτα, δπλίζων τοὺς ὄφθαλμούς σας καὶ μὲ δεύτερον διόπτρων ζεῦγος.

Βρετε τὴν ῥίζαν τοῦ κακοῦ τῆς ἐλληνικῆς πολιτείας. Ἄλλα τὸν ἐκριζώσοντα; Ἅκρων. Καὶ ἀπελπίσθητε περ-

ναστάτην, δστις κατ' οὐδὲν λογιζόμενος τὸν κίνδυνον τῆς πίσματα πρὸς ἀπόκτησιν γελοίων κοινωνικῶν διακρίσεων, ἴδιας αὐτοῦ ζωῆς ἀπεφάσισε νὰ διευθύνῃ μίαν φονικὴν ἑθεώρησαν ὡς μόλυσμα τὴν σχέσιν τοῦ Δοσίου καὶ ἀπεκάλεσφαιραν κατὰ τοῦ κυρίου αἰτίου τῆς καταστάσεως ἔκεινης, ἵνα προλάβῃ περισσοτέρας μεταξὺ ἀδελφῶν καὶ ἵνα ἀποδώσῃ ἀλλοῖον ἵσως τὸν βασιλέα εἰς τὸν λαόν του. Καὶ τότε μὲν ἐγερθέντος μετ' ὀλίγον τοῦ ἔθνους, ἐπηνέθη ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀριστείδου Δοσίου, μετὰ ἔτη δὲ ἵκανα, ἀφοῦ τὰ γεγονότα ἔκεινα, χάρις τοῖς δόποίοις ἀπολαύομεν σήμερον ἐλευθεριῶν ἀξίων πεπολιτισμένου κράτους, ἐλημονήθησαν, πολλοὶ τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν ὑψηλὴν δῆθεν ἐν Ἑλλάδι κοινωνίαν ἐμέμφησαν αὐτὸν, ἀπέφυγον τὰς μετ' αὐτοῦ σχέσεις καὶ τινες μάλιστα ἐτόλμησαν νὰ ἀποκαλέσωσι τὴν πρᾶξιν του, ἢν ἀλλοτε ἐπήνεσαν, ἀνανδρον κατὰ γυναικὸς ἀπόπειραν δολοφονίας. Οἱ τοσούτων ἡθικῶν ἐλκῶν μετοῖ, οἱ ἀλληλοκλεπτόμενοι καθ' ἔκαστην, οἱ κόλακες, οἱ φέροντες ἐπὶ τοῦ μετώπου καθαρὰ τὰ στίγματα τῆς ἀτεμίας καὶ τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν τῶν προθύμως ἀνοίγοντες εἰς τοὺς δόμούς αὐτῶν ἢ εἰς μοιχοὺς ἀνεγγωρισμένους, οἱ θλίβοντες ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῶν διὰ τέκνα δυτα, ὃν ἡ πατρότης μετὰ κόπου εὑρίσκεται, οἱ δεχόμενοι ῥε-

"Ανδρέας Δ. Παπαδεικνυαντόπουλος.